

Zaak C-420/23**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

7 juli 2023

Verwijzende rechter:

Supremo Tribunal Administrativo (Portugal)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

24 mei 2023

Verzoekende partij:

FAURÉCIA – Assentos de Automóvel, Lda

Verwerende partij:

Autoridade Tributária e Aduaneira

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

FAURÉCIA - ASSENTOS DE AUTOMÓVEL, LDA., verzoekster, heeft bij de voltallige kamer van de afdeling fiscale geschillen van de Supremo Tribunal Administrativo (hoogste bestuursrechter, Portugal) beroep ingesteld tegen de beslissing van het Centro de Arbitragem Administrativa (CAAD) (centrum voor bestuurlijke arbitrage) van 3 november 2020 (hierna: “bestreden beslissing”) op grond van strijdigheid met een beslissing van hetzelfde CAAD van 6 oktober 2020 (hierna: “basisbeslissing”) doordat in beide beslissingen uitdrukkelijk een andersluidend besluit is genomen.

In casu dient te worden beoordeeld of het bepaalde in artikel 7, lid 2, van de Código do Imposto do Selo (hierna: “CIS”) (wetboek inzake het zegelrecht) [waarbij de territoriale werkingsfeer wordt afgebakend van het bepaalde onder g), van lid 1 van datzelfde artikel, wat betreft de toepasselijkheid van de vrijstelling van het zegelrecht op financiële verrichtingen krachtens een cash pooling-contract] verenigbaar is met het Unierecht, inzonderheid met de beginselen van non-discriminatie en van vrij verkeer van kapitaal, zoals vervat in

de artikelen 18, 63 en 65, lid 3, VWEU, welke beginselen in het Portugese recht gelden op grond van artikel 8, lid 4, van de Constituição da República Portuguesa (grondwet van de Portugese Republiek).

Voorwerp en rechtsgrondslag van het verzoek om een prejudiciële beslissing

Uitlegging van het Unierecht, artikel 267 VWEU.

Prejudiciële vraag

“Verzetten de in de artikelen 18, 63 en 65 VWEU neergelegde beginselen van non-discriminatie en van vrij verkeer van kapitaal zich tegen artikel 7, lid 2, van de Código do Imposto do Selo (wetboek inzake het zegelrecht), volgens hetwelk de vrijstelling van het zegelrecht die geldt voor financiële verrichtingen op korte termijn, van toepassing is wanneer bij die financiële verrichtingen twee ondernemingen zijn betrokken die ingezetenen van Portugal zijn of wanneer de kredietnemer ingezetene van Portugal is (en de kredietverstrekker in de Europese Unie is gevestigd), maar niet wanneer de kredietnemer (schuldenaar) ingezetene van een lidstaat van de Europese Unie is en de kredietverstrekker (schuldeiser) ingezetene van Portugal is?”

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikelen 18, 63 en 65, lid 3, VWEU (beginselen van non-discriminatie en vrij verkeer van kapitaal)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Wet nr. 150/99 van 11 september 1999 tot goedkeuring van het wetboek inzake het zegelrecht, inzonderheid artikel 7, lid 1, onder g), en lid 2

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster is een handelsvennootschap die zich bezighoudt met de productie en verkoop van bekleding, schuimmateriaal, stoffen en metalen onderdelen voor autozetels.
- 2 Ten tijde van de feiten was verzoekster in handen van de vennootschappen Faurécia Investments, S.A., met zetel in Frankrijk (99,99 %) en Financière Faurécia, S.A., eveneens met zetel in Frankrijk (0,01 %).
- 3 Op 23 februari 2000 hebben de vennootschap Financière Faurécia, S.A. en de leden van de groep een “Convention d'Omnium” gesloten, waarbij cash pooling

werd overeengekomen teneinde het cashflowbeheer van de in verschillende rechtsgebieden gevestigde leden van de groep te verzekeren.

- 4 Op 8 juni 2009 heeft de vennootschap Financière Faurécia, S.A. het nodig geacht de toen geldende cash pooling-overeenkomst te optimaliseren door daartoe met de financiële instelling BNP Paribas S.A. de “BNP Paribas Cash Centralisation Agreement” te sluiten teneinde het cashflowbeheer van de groep te centraliseren met het oog op de gelijkstelling van de saldi van de verschillende rekeningen.
- 5 Op 20 juli 2010 is verzoekster via een “Bulletin d'Adhèsion” toegetreden tot deze cash pooling-overeenkomst van de groep.
- 6 Op 30 december 2010 heeft verzoekster in de onderhavige zaak, Financière Faurécia, S.A. en Faurécia Investments, S.A. een overeenkomst gesloten tot cessie van de contractuele positie/het krediet waarbij Faurécia Investments, S.A. en verzoekster in de onderhavige zaak een nieuwe leenovereenkomst met ingang van 1 januari 2011 hebben ondertekend. Volgens deze overeenkomst is verzoekster in de onderhavige zaak de kredietverstrekker en is Faurécia Investments, S.A. de kredietnemer: eerstgenoemde vennootschap heeft aan laatstgenoemde vennootschap een lening verstrekt in de vorm van een doorlopend krediet over één jaar met een maximumbedrag van 65 miljoen EUR, te vermeerderen met rente tegen het gemiddelde Euribor-tarief op één maand, afgerond op 1/16de van 1 %, meer een marge van 0,5 % par jaar, berekend op het einde van elke maand op basis van het maandelijks opgenomen krediet.
- 7 Deze overeenkomst is herhaaldelijk gewijzigd en naderhand aangevuld, met name om de looptijd ervan achtereenvolgens te verlengen en om het maximum leenbedrag te wijzigen.
- 8 Volgens de contractuele bepalingen werden de door de verschillende groepsleden beheerde cashflowoverschotten overgemaakt op een rekening van verzoekster in de onderhavige zaak, die op haar beurt deze overschotten overmaakte aan een andere onderneming (hierna: “B”), actief in het beheer van vennootschapsparticipaties van de groep en financiële verrichtingen, die deze overschotten ontving en gebruikte in Frankrijk.
- 9 Vervolgens werden de cashflowoverschotten van B beschikbaar gesteld om te worden gebruikt voor de financieringsbehoeften van de andere ondernemingen van de groep.
- 10 De terugbetalingen van de door verzoekster gecedeerde fondsen was afhankelijk van haar cashflowbehoeften, overeenkomstig het voorheen overgekomen *plafond*.
- 11 Voor het gebruik van deze cashflowoverschotten was verzoekster B maandelijks berekende rente verschuldigd, waarvoor een maandelijks rentefactuur werd uitgereikt; deze factuur werd geboekt op de kredietrekening.

- 12 Aangezien evenwel werd vastgesteld dat de middelen die op grond van de overeenkomst inzake het centrale beheer van de cashflow ter beschikking van verzoekster werden gesteld, meer bedroegen dan de middelen die zij van B verkreeg, kreeg het verschil de vorm van een krediet die eerstgenoemde aan laatstgenoemde verstrekke; met andere woorden, het ging om financieringen die door B voor latere kredieten voor andere ondernemingen van de groep werden toegekend en gebruikt met het oog op optimalisering van het beheer van de cashflow van de groep.
- 13 Bij verzoekster werden vier controles van algemene strekking uitgevoerd over de boekjaren 2014, 2015, 2016 en 2017, waarbij deze controles hebben geleid tot herzieningen van het zegelrecht. Verzoekster, die toekomstige controles wenste te voorkomen, heeft voor 2018 zelf verschillende aangiftes gedaan en daarbij op 19 december 2019 administratief beroep ingesteld tegen de aanslagen.
- 14 Op 19 maart 2020 werd het administratief beroep verworpen.
- 15 De Administração Tributária (hierna: “belastingdienst”) was van oordeel dat op grond van artikel 7, lid 2, CIS de verrichtingen niet in aanmerking konden komen voor de vrijstelling van artikel 7, lid 1, onder g), van datzelfde wetboek aangezien de zetel van de schuldeiser (verzoekster in de onderhavige zaak) op het nationale grondgebied was gevestigd.
- 16 Op 29 mei 2020 heeft verzoekster verzocht om oprichting van het scheidsgerecht, hetgeen heeft geleid tot de onderhavige procedure.
- 17 De aan de bestreden beslissing en de basisbeslissing ten grondslag liggende feiten zijn identiek en bovendien zijn er geen wijzigingen in de toepasselijke bepalingen die de bestreden beslissing en de basisbeslissing beheersen.
- 18 In de bestreden beslissing daarentegen was de Tribunal Arbitral em Matéria Tributária (hierna: “TAMT”) van oordeel dat lid 2 van artikel 7 CIS, dat de toepassing van de vrijstelling van artikel 7, lid 1, onder g), CIS beperkt tot de gevallen waarin de schuldeiser gevestigd is in de Europese Unie, niet diende te worden beschouwd als een inbreuk op het vrije verkeer van het kapitaal aangezien de regels inzake het zegelrecht zonder onderscheid gelden voor alle in de wet bepaalde economische verrichtingen.
- 19 In de basisbeslissing heeft de TAMT op zijn beurt geoordeeld dat de uitsluiting van de vrijstelling krachtens artikel 7, lid 2, CIS in gevallen waarin de (schuldenaar) in de Europese Unie gevestigd is en de kredietverstrekker (schuldeiser) in Portugal gevestigd is, een beperking vormt van het vrije verkeer van kapitaal in de zin van artikel 63, lid 1, VWEU.
- 20 Verzoekster vordert vernietiging van de bestreden beslissing, met verzoek om een andere beslissing die de zienswijze van de basisbeslissing bevestigt, op grond dat in de bestreden beslissing blijkt is gegeven van een onjuiste rechtsopvatting als gevolg van een onjuiste uitlegging en toepassing van het recht.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdgeding

- 21 Verzoekster betoogt dat de overeenkomst tot overdracht van het krediet voor het zegelrecht slechts relevant is wanneer zij leidt tot een (onmiddellijke) overdracht van fondsen en niet wanneer zij zich enkel vertaalt in een aanvaarding van een verbintenis tot overdracht van fondsen op een nog te betalen tijdstip in de toekomst, dat wil zeggen dat de belastingplicht (of het belastbare feit) voor kredietverrichtingen pas ontstaat wanneer deze verrichtingen worden verwezenlijkt. En deze verrichtingen worden pas verwezenlijkt wanneer het krediet wordt gebruikt, en niet wanneer de overeenkomst wordt ondertekend, zodat het relevante belastbare feit het gebruik van het krediet is (en niet louter de overdracht ervan), want dat is de daadwerkelijke uiting van de fiscale draagkracht.
- 22 Aangezien verzoekster van mening is dat het tijdstip van het ontstaan van het belastbare feit het tijdstip is van het daadwerkelijke “gebruik” van het krediet, moet dan ook op dat precieze tijdstip worden nagegaan of is voldaan aan de overige voorwaarden waarvan de belasting afhangt, zoals de territorialiteit van de betrokken verrichtingen.
- 23 Vanuit dit gezichtspunt “vindt het gebruik van de fondsen plaats daar waar de kredietgebruiker het leenkapitaal ontvangt, dit is op de plaats waar de verbintenis van de kredietverstrekker tot overdracht van het kapitaal aan de kredietnemer wordt voldaan”.
- 24 Aangaande de voorwaarde dat de middelen in Portugal worden gebruikt, is dit volgens verzoekster in casu het geval, gelet op het feit dat de middelen zijn ontvangen op een bankrekening, of op een andere tussen partijen overeengekomen plaats, op het Portugese grondgebied, zodat het belastbare feit kan worden geacht te hebben plaatsgevonden op het nationale grondgebied.
- 25 De uitlegging van de belastingdienst in de herzieningen over de vorige jaren (2014 en 2015), namelijk dat elke kredietverrichting waarbij een der partijen haar zetel in Portugal heeft – ongeacht of zij de kredietverstrekker of de kredietnemer is – aan het zegelrecht is onderworpen, is volgens verzoekster onjuist.
- 26 Volgens de belastingdienst gelden de vrijstellingen van artikel 7, lid 1, onder g) en h), CIS ingeval een van de partijen haar zetel niet in Portugal heeft, slechts wanneer de schuldeiser (deze uitzondering, betreffende de woonplaats van de schuldeiser, is enkel van toepassing ingeval de schuldenaar zijn zetel op het nationale grondgebied heeft aangezien anders er geen aanknopingspunt bestaat op grond waarvan de verrichting kan worden geacht op het nationale grondgebied plaats te vinden) zijn zetel of daadwerkelijk bestuur in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft, of in een andere staat waarmee Portugal een overeenkomst ter voorkoming van dubbele belasting over het inkomen en het vermogen heeft gesloten.
- 27 Gelet op de richting van de kapitaalstromen tussen verzoekster en B, is verzoekster, die haar zetel in Portugal heeft, de schuldeiser, want zij verstrekt het

krediet; de vrijstellingen van artikel 7, lid 1, onder g) en h), CIS zijn bijgevolg overeenkomstig artikel 7, lid 2, CIS niet van toepassing.

- 28 Bovendien stelt de belastingdienst dat de wetgever in het eerste deel van artikel 7, lid 2, CIS weliswaar kennelijk de bedoeling heeft gehad de werkingssfeer van de vrijstelling van lid 1, onder g), te beperken tot financiële verrichtingen waarbij ingezeten ondernemingen zijn betrokken, door financiële verrichtingen daarvan uit te sluiten waarbij geen der partijen – aandeelhouders of eigenaars van een onderneming – haar zetel of daadwerkelijk bestuur in Portugal heeft, maar deze bedoeling is uiteindelijk niet ten volle verwezenlijkt daar deze optie zou leiden tot discriminatie jegens niet-ingezeten ondernemingen, waartegen op grond van zowel het VWEU als de door Portugal gesloten dubbelebelastingverdragen kan worden opgekomen – de wetgever de mogelijkheid heeft geboden de vrijstelling te handhaven wanneer de schuldeiser zijn zetel of daadwerkelijk bestuur heeft gevestigd in een andere lidstaat van de Unie of in een staat waarmee een dubbelbelastingverdrag is gesloten
- 29 Dienovereenkomstig zijn financiële verrichtingen die bestaan in de overdracht van overschotten van verzoeksters bankrekening naar een centrale rekening, uitgesloten van de vrijstelling van artikel 7, lid 1, onder g), CIS, terwijl verrichtingen die bestaan in het gebruik van middelen die zijn overgedragen van de centrale rekening naar verzoeksters individuele bankrekening, in aanmerking komen voor deze vrijstelling, voor zover is voldaan aan de in deze regeling gestelde voorwaarden inzake de termijn en de doelstelling.
- 30 Aangezien de betrokken overeenkomst voorziet in een automatische verlenging met telkens één jaar, tenzij partijen kennisgeving van het tegendeel geven, en aangezien de looptijd van deze overeenkomst telkens is verlengd, gaat het om een krediet dat voor onbepaalde tijd of voor een niet nader bepaalde looptijd is toegekend, zodat zonder meer vaststaat dat niet is voldaan aan de voorwaarden voor toepassing van de vrijstelling van artikel 7, lid 1, onder h), CIS aangezien de voorwaarden voor de betrokken vrijstelling cumulatief moeten worden toegepast overeenkomstig de bedoeling van de wetgever.
- 31 De belastingdienst komt aldus tot de slotsom dat de bestreden aanslagen niet doen blijken van enige schending van de wet wegens een onjuiste uitlegging of enige andere onrechtmatigheid.
- 32 Verzoekster voert tot verweer aan dat voorrang dient te worden gegeven aan de uitlegging die is gevolgd in de basisbeslissing, namelijk dat de uitsluiting waarin is voorzien in artikel 7, lid 2, CIS van de vrijstelling van artikel 7, lid 1, onder g), CIS in gevallen waarin de schuldenaar (kredietnemer) zijn zetel of daadwerkelijk bestuur niet in Portugal maar in een andere lidstaat van de Unie heeft, een niet te rechtvaardigen beperking van het door artikel 63 VWEU gewaarborgde vrije kapitaalverkeer vormt, zodat deze beperking overeenkomstig artikel 8, lid 4, van de Portugese grondwet geen toepassing mag vinden.

- 33 De toepassing van artikel 7, lid 2, CIS leidt tot een beperking van het kapitaalverkeer doordat de in een lidstaat gevestigde onderneming de mogelijkheid wordt ontzegd in aanmerking te komen voor de vrijstelling. Deze beperking komt ondubbelzinnig tot uiting als volgt:
- 34 kredietverstrekker in Portugal + kredietnemer in de Europese Unie = geen vrijstelling op grond van artikel 7, lid 2, CIS
- 35 kredietverstrekker in de Europese Unie + kredietnemer in Portugal = vrijstelling op grond van artikel 7, lid 1, onder g), en lid 2, CIS
- 36 kredietverstrekker in Portugal + kredietnemer in Portugal = vrijstelling op grond van artikel 7, lid 1, onder g), CIS
- 37 Met andere woorden, een in de Europese Unie gevestigde onderneming die een kredietovereenkomst heeft gesloten met een Portugese onderneming (als schuldenaar), wordt de mogelijkheid ontnomen in aanmerking te komen voor de vrijstelling, aangezien van haar een belasting wordt gevorderd die een schuldenaar die ingezetene van Portugal is wegens een kredietovereenkomst die hij gesloten heeft met een onderneming die ingezetene van de Europese Unie of van Portugal is, niet hoeft te betalen; in dit opzicht zijn het verschil in behandeling en de beperking van het kapitaalverkeer overduidelijk.
- 38 Een dergelijke beperking is niet toelaatbaar op grond van artikel 65 VWEU, aangezien de situaties vergelijkbaar zijn en er sprake is van een dwingende reden van algemeen belang ter rechtvaardiging van deze discriminatie.
- 39 Naar de mening van de adjunct-procureur-generaal dient verzoeksters zienswijze te worden gevolgd aangezien de regeling van artikel 7, lid 2, CIS – zoals verzoekster stelt – discriminatie oplevert en een ontoelaatbare beperking van het door artikel 63 VWEU gewaarborgde vrije kapitaalverkeer vormt.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 40 In de onderhavige beroepsprocedure rijst de vraag of artikel 7, lid 2, CIS, dat bepaalt dat de vrijstelling van het zegelrecht voor cashflowverrichtingen op korte termijn van toepassing is wanneer bij deze verrichtingen twee in Portugal gevestigde ondernemingen betrokken zijn of wanneer de kredietnemer ingezetene van Portugal is (en de kredietverstrekker ingezetene van de Europese Unie is), doch niet wanneer de kredietnemer (schuldenaar) ingezetene van een lidstaat van de Europese Unie is en de kredietverstrekker (schuldeiser) ingezetene van Portugal is, verenigbaar is met het verbod van discriminatie en het beginsel van vrij verkeer van kapitaal overeenkomstig de artikelen 18, 63 en 65, lid 3, VWEU, zoals die ook gelden op grond van artikel 8, lid 4, van de Portugese grondwet.
- 41 Artikel 7, lid 1, onder g), CIS, in de voor 2017 geldende versie, voorzag in de vrijstelling van het zegelrecht voor “financiële transacties, met inbegrip van de

daarover verschuldigde rente, met een looptijd van ten hoogste één jaar, voor zover zij uitsluitend bestemd zijn ter dekking van cashflowtekorten [...] ten gunste van een vennootschap waarmee een zeggenschaps- of concernverhouding bestaat”.

- 42 Artikel 7, lid 2, CIS beperkt evenwel de werkingssfeer van deze vrijstelling voor zover daarin is bepaald dat artikel 7, lid 1, onder g), CIS “niet geldt wanneer een van de partijen haar zetel of daadwerkelijk bestuur niet in Portugal heeft”.
- 43 De wet voorziet evenwel in een uitzondering op de uitsluiting van de vrijstelling, namelijk in “gevallen waarin de schuldeiser zijn zetel of daadwerkelijk bestuur in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft of in een staat waarmee Portugal een overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting over het inkomen en het vermogen heeft afgesloten – in dat geval blijft het recht op belastingvrijstelling bestaan –“ en de financiering niet voorheen via verrichtingen met een buitenlandse kredietinstelling of financieringsbedrijf of met een buitenlandse dochteronderneming of een buitenlands bijkantoor van een ingezeten kredietinstelling of financieringsbedrijf heeft plaatsgevonden.
- 44 Zoals is vastgesteld in de betrokken beslissingen in de desbetreffende zaken, had een van de bij de cash pooling betrokken partijen haar zetel of daadwerkelijk bestuur niet in Portugal doch in Frankrijk, zodat toepassing van de vrijstelling op grond van artikel 7, lid 2, CIS in beginsel uitgesloten is en het zegelrecht verschuldigd is.
- 45 Evenmin is de uitzondering op deze uitsluiting van de vrijstelling van toepassing, aangezien artikel 7, lid 2, CIS enkel bepaalt dat het recht op de vrijstelling blijft bestaan wanneer de schuldeiser zijn zetel of daadwerkelijk bestuur in een andere lidstaat van de Europese Unie heeft of in een staat waarmee Portugal een overeenkomst tot voorkoming van dubbele belasting over het inkomen en het vermogen heeft gesloten, hetgeen in casu niet het geval daar verzoekster haar zetel in Portugal heeft.
- 46 Gelet op de wettelijke regeling is niet voorzien in een vrijstelling van het zegelrecht voor gevallen van cash pooling waarin de schuldeiser zijn zetel of daadwerkelijk bestuur in Portugal heeft en de schuldenaar ingezetene is van een lidstaat van de Europese Unie of van een staat waarmee Portugal een dubbelbelastingverdrag heeft gesloten.
- 47 Op dit punt rijst de hierboven geformuleerde vraag naar de verenigbaarheid van het nationale recht met het Unierecht.
- 48 In de basisbeslissing is vastgesteld dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een stellig antwoord op de vragen van Unierecht kan worden afgeleid – zodat een prejudiciële vraag krachtens artikel 267 VWEU niet noodzakelijk is -, namelijk dat artikel 7, lid 2, CIS onverenigbaar is met het Unierecht. In de bestreden beslissing werd evenwel de opvatting verdedigd dat

een prejudiciële vraag niet noodzakelijk is; toch werd in andersluidende zin geoordeeld.

- 49 In de basisbeslissing wordt verwezen naar het arrest van het Hof van 14 oktober 1999, Sandoz GmbH (C-439/97, EU:C:1999:499), waarin de daaruit af te leiden rechtspraak wordt samengevat als volgt:
- 50 het verbod van artikel 63, lid 1, VWEU (voorheen artikel 73 B, lid 1, en artikel 56 van het EG-Verdrag) geldt voor alle belemmeringen van het kapitaalverkeer tussen de lidstaten, en tussen de lidstaten en derde landen (punt 18);
- 51 een regeling die de ingezetenen van een lidstaat de mogelijkheid ontnemt in het genot te komen van een belastingvrijheid die zou kunnen bestaan voor buiten het nationale grondgebied aangegane leningen, kan die ingezetenen derhalve afschrikken om leningen aan te gaan bij in een andere lidstaat gevestigde personen (punt 19 van dit arrest met verwijzing naar het arrest van 14 november 1995, Svensson en Gustavsson, C-484/93, EU:C:1995:379, punt 10);
- 52 een dergelijke regeling vormt dus een beperking van het kapitaalverkeer in de zin van artikel 63, lid 1, VWEU (voorheen artikel 73 B en artikel 56 van het EG-Verdrag) (punt 20).
- 53 De slotsom waartoe in de basisbeslissing is gekomen, luidt dat precies een dergelijke situatie kan leiden tot uitsluiting van de in artikel 7, lid 1, onder g), CIS voorziene vrijstelling. Gelet op deze regeling wordt de ingezetene van een lidstaat (in casu Frankrijk) de mogelijkheid ontnomen om in aanmerking te komen voor een eventuele niet-belasting van leningen die zijn aangegaan buiten het nationale grondgebied. De omstandigheid dat de belastingplichtige de schuldeiser (verzoekster) is en niet de schuldenaar, doet niet af aan deze slotsom.
- 54 Deze omstandigheid dat de belastingplichtige de schuldeiser (verzoekster) is en niet de schuldenaar (met zetel in Frankrijk), is evenwel van wezenlijk belang voor het andersluidende oordeel in de bestreden beslissing.
- 55 In de bestreden beslissing is vastgesteld dat belastingplichtigen die ingezetenen van Portugal zijn (schuldeisers, schuldenaars) volgens de in casu te toetsen regeling inzake het zegelrecht niet zijn onderworpen aan een verschillende fiscale behandeling naargelang de nationaliteit of woon- of vestigingsplaats van de kredietnemer. Evenwel geldt voor ingezetene kredietverstrekkers de in hoofdstuk 17.1.4 bepaalde belasting en worden de kredietnemers van een binnenlandse schuldeiser of kredietverstrekker als economisch getroffen en gebruikers van het verstrekte krediet niet verschillend behandeld naargelang hun concrete nationaliteit of hun concrete woon- of vestigingsplaats. In beide gevallen kan, op grond van een oneigenlijke fiscale substitutie, een procedure worden gestart tegen de kredietnemer indien de belastingplichtige kredietverstrekker in gebreke is. Van schuldenaars die ingezetenen van Portugal zijn, wordt – wanneer zij kredietovereenkomsten sluiten met een schuldeiser die ingezetene van een andere lidstaat van de Europese Unie is – geen hoger zegelrecht geheven die hun

zou belemmeren of ervan zou weerhouden dergelijke overeenkomsten te sluiten. Met andere woorden, schuldenaars die ingezetenen van Portugal zijn, worden op geen enkel ogenblik met betrekking tot het zegelrecht benadeeld louter omdat zij een krediet opnemen bij een niet-ingezeten en niet bij een ingezeten kredietverstrekker. In de bestreden beslissing wordt bovendien erop gewezen dat de betaling van het zegelrecht ter zake van cash pooling-overeenkomsten rechtstreeks ten laste van de schuldeisers en niet van de schuldenaars valt, dat schuldeisers en schuldenaars zich niet in een objectief vergelijkbare situatie bevinden en dat niet dezelfde regels op verschillende situaties of verschillende regels op dezelfde situaties worden toegepast.

- 56 Gelet op de bijzonderheden van het geval, die twijfels over de uitlegging van het Unierecht hebben doen rijzen en tot andersluidende opvattingen hebben geleid, staat het in eerste instantie aan het Hof van Justitie van de Europese Unie om de prejudiciële vraag te beantwoorden.